

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 224/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť E. Č., B., zastúpenej advokátkou JUDr. D. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 172/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2007 doručená sťažnosť E. Č., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. D. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 172/04.

Sťažovateľka uviedla, že 2. decembra 2004 podala okresnému súdu návrh na úpravu užívania spoločných nehnuteľností a určenie náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu. V návrhu zároveň požiadala, aby ju okresný súd oslobodil od súdnych poplatkov. Na základe toho jej okresný súd uznesením sp. zn. 13 C 172/04 zo 14. februára 2005 priznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Ďalej uviedla, že aj napriek tomu, že odporkyňa sa k jej návrhu vyjadrila podaním z 25. novembra 2004, okresný súd jej ho zaslal až 30. mája 2005. Prvý termín pojednávania bol určený na 12. október 2005, ale podľa jej vyjadrenia okresný súd ani nepristúpil k otvoreniu pojednávania z dôvodu možného odňatia oslobodenia od súdnych poplatkov. Podľa vyjadrenia sťažovateľky ju okresný súd 21. novembra 2005 vyzval na predloženie znaleckého posudku na predmetné nehnuteľnosti, na čo reagovala podaním z 27. novembra 2005. Dňa 2. februára 2006 jej bolo doručené uznesenie okresného súdu, ktorým jej bolo odňaté oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) tak, že jej oslobodenie od platenia súdnych poplatkov neodňal. Uznesenie odvolacieho súdu bolo sťažovateľke doručené 5. apríla 2006. Sťažovateľka sa domnieva, že na základe jej intervencií o urýchlené konanie vo veci u podpredsedníčky krajského súdu okresný súd určil termín pojednávania na 13. september 2006, avšak toto pojednávanie bolo odročené na 30. október 2006. Na tomto pojednávaní ju okresný súd vyzval na predloženie listinných dôkazov, čo sťažovateľka splnila 19. novembra 2006. Podľa vyjadrenia sťažovateľky v danej veci konajúci sudca na pojednávaní oznámil, že ďalší termín pojednávania neurčí až do právoplatného skončenia súdneho sporu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 C 262/04, predmetom ktorého je návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Sťažovateľka uviedla, že 29. novembra 2006 ju okresný súd vyzval na predloženie ďalších listinných dôkazov, čo splnila 22. decembra 2006. Sťažovateľka napokon uviedla, že 2. júna 2007 jej okresný súd doručil vyjadrenie odporkyne z 13. marca 2007, na ktoré reagovala listom z 12. júna 2007, v ktorom zároveň požiadala o určenie termínu pojednávania.

Sťažovateľka podala okresnému súdu viac sťažností, medzi inými aj sťažnosti jeho predsedníčke z 20. apríla 2006, či 12. februára 2007. Reakciou na tieto sťažnosti boli odpovede predsedníčky okresného súdu, že vo veci sa koná a že jej sťažnosti nepovažuje za dôvodné.

Sťažovateľka sa domnieva, že uvedeným postupom okresného súdu dochádza v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 172/04 k zbytočným priet'ahom.

Na základe toho sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 172/04 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal mu vo veci konať bez zbytočných priet'ahov, zaviazal ho zaplatiť jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 172/04, predmetom ktorého je návrh na úpravu užívania spoločných nehnuteľností a určenie náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu, je zjavne neopodstatnená.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Dĺžka doterajšieho konania (2 roky a 8 mesiacov) spolu s charakterom veci (aj keď v danom prípade ide o spor dotýkajúci sa vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam) zatiaľ vylučujú, aby uvedené konanie bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými prietahmi. Ústavný súd už v predchádzajúcich prípadoch judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 82/07).

Ústavný súd konštatuje, že v priebehu konania trvajúceho 2 roky a 8 mesiacov nebol okresný súd nečinný, pretože v rámci neho riešil problematiku oslobodenia s'ťažovateľky od platenia súdnych poplatkov, za účelom náležitého zistenia skutkového stavu zabezpečoval potrebné listinné dôkazy a zaoberal sa aj meritom veci, keďže určil termíny pojednávania. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd zastáva názor, že doterajšia dĺžka konania, a to aj s prihliadnutím na charakter súdneho sporu, nepredstavuje takú intenzitu, ktorá by mohla zasiahnuť do základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd s'ťažnosť s'ťažovateľky odmietol už na svojom predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že ústavný súd s'ťažnosť odmietol, ďalšími požiadavkami s'ťažovateľky sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. augusta 2007